

θινοῦ μας ἀπέναντί του!

Γιατί δὲν τὸν ἐδίωχνε τόσο καιρὸ; Γιατί τὸν κρατοῦσε στὴν ὑπηρεσία του; Γιατί προτιμοῦσε νὰ καταστραφῆ ἢ ἰδιωτικῇ αὐτῇ ἐπιχειρήσει του, παρά νὰ διαζήτῃ ἀπὸ κοντά του τὸν πρωτοφασὴ αὐτὸν διδάσκαλο; Ἀπ' τοὺς ἐνενηντὰ μαθητὰς πού εἶχε πρὸ ἔτους στὸ ἐκπαιδευτήριό του, μόλις εἶχαν ἀπομείνει σαράντα. Τοὺς ἄλλους τοὺς εἶχαν ἀποσπείρει οἱ γονεῖς τῶν, ἐξ αἰτίας τῆς βαρυσσοφίης τοῦ Σαίντ-Τζαίμς!

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἄρχισε ἕνα ἀδιάκοπο μαρτύριο τῶν ἐπαναστατημένων διαρκῶς — μὰ καὶ διαρκῶς συγκρατούμενων νεύρων μου. Συγγρόνως ἄρχισα νὰ παρεξηγῶ τὸν καλοκάγαθο διευθυντῆ μου, γιὰ ἕναν κολασμένο ὑποκριτῆ. Γιατί, πὼς ἄλλοι-ὼς μποροῦσα νὰ ἐξηγήσω τὴν ἐπιβολὴ αὐτῆ τοῦ Σαίντ-Τζαίμς ἐπάνω μου; Σκεπτόμουν λοιπὸν, μὲ τὸ δίκιο μου, ὅτι Κύριος οἶδε ποιά καταχθόνια βρωμοδουλειὰ ἢ ἔγκλημα ἀπάισιο, εἶχε κάνει ὁ ἀγγελικὸς στὴν ἐξωτερικῇ ἐμφάνεισί του διευθυντῆς μου, κί' ὅτι ὁ Σαίντ-Τζαίμς θὰ ἦξερε ἐξάπαντος αὐτὸ τὸ μυστικόν, γιὰ νὰ τὸ ἐκμεταλλεύεται ἔτσι!

Ὡ, ἦμουν βέβαιος περὶ, ὅτι κάτι τέτοιο συνέβαινε, καί γι' αὐτὸ ἔνοιωθα μιά ἀκατανίκητὴ ἀθλία, θλέποντας τὴν ὑποκριτικῇ γλυκύτητα τοῦ δυστυχισμένου διευθυντοῦ. Τὸν τελευταῖο μάλιστα καιρὸ, ὁ Σαίντ-Τζαίμς εἶχε κατανήσει ἕνα ἀνυπόφορο κτήνος: Σκυλοθρίζε τοὺς ἐντρόμους μαθητὰς — ποὺ τὸν μισοῦσαν — τοὺς χαστούκιζε ἀγρία μὲ τὸ παραμικρὸ, οὔτε μὲ πλημμύριζε ἐμένα, ξεφώνιζε, ἔσπαζε, ἔσκισε, ἀφρίζε, κί' ὁ ἀνεξήγητος αὐτὸς διευθυντῆς μου μὸς συστοῦσε διαρκῶς ὑπομονή!...

Θεὲ μου, ὅμως, τί ὑπερφυσικῇ, τί πονεμένη ΑΓΩΓΗΝΙΑ, ζωγραφίζονταν τότε — σὲ κάτι τέτοιες στιγμῆς—στὸ χλωμὸ πρόσωπό του!...

Ἐπιτέλους, μιά ἡμέρα — μεσημέρι ἦταν — ἀποκάλυψε ἐντελῶς αἰφνικὰ τὸ φρικαλέο μυστικόν. Τελειώνοντας νωρίς τὸ μάθημά μου, εἶχα ντυθῆ γιὰ νὰ βγῶ ἔξω στὴν πόλι, καὶ καθὼς ἔφευγα ἀπ' τὸ δωμάτιό μου, ἀκουσα μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ πυχτὸ βογγητὸ πόνου κί' ἀπογνώσεως. Ἀλαφιασμένος, ἐκνευρισμένος ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνεξήγητα μυστήρια ὀλόγυρά μου, ἀνοίξα τὴν πόρτα δίχως νὰ χτυπήσω καὶ μπῆκα μέσα.

Εἶδα τότε κάτι, ποὺ μ' ἔκανε νὰ συγκλονισθῶ ἀπὸ ἀγανάκτησι: Μπρὸς στὸ μικρὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ τοίχου, ὁ Σαίντ-Τζαίμς στριφογύριζε τὸ ἀδύναμο χέρι τοῦ διευθυντοῦ μας μὲς στὸ δικό του, προσπαθώντας νὰ τοῦ πάρῃ τὸ κλειδί καὶ τὸν βλαστημοῦσε ἀγρία καὶ худαία, ἐνῶ ἐκείνους κουλουριάζονταν φρικτὰ ἀπ' τὸν πόνον, ἔχοντας ἀπλωμένη στὸ πρόσωπό του μιά νεκρικῇ χλωμάδα!...

—Ἀτιμε! οὐρλιαξέ ἔξαλλος. Ἀφῆσέ τον περὶ... Τοσκίσου ἀπὸ θυμῆσά!...

Καὶ ὕμνωνας, χτύπησα τὸν Σαίντ-Τζαίμς κατακέφαλα μὲ τὸ μπασιτόνι μου. Τὴν ἔγεινε τότε; Μόλις πρόλαβα ν' ἀκούσω μιά πρῶτη βροιά, γιὰτι ἀμέσως βρέθηκα ἀνάσκελα, ἐνῶ τὸ ὕψιστο τοῦ λυσοσμένου ἐκείνου κτήνους μὲ πατοῦσε στὸ στήθος καὶ τὰ χέρια τοῦ ἔσφιγγαν ἀπάισια τὸ λαϊμό μου.

Αἰποθύμισα. Ὅταν συνῆλα, ἦμουν ἐκπλωμένος στὸ κρεβάτι μου, ἐνῶ πλάγι μου καθισμένος ὁ διευθυντῆς μου, μὲ κίτταζε μὲ δακρυρομένο τὸ γλυκὸ πρόσωπό του:

—Κύριε Οὐέλδ, κινδυνώσατε γιὰ μένα! μοῦ ψιθύρισε Σὲς χρωστῶ ἴσως καὶ τὴ ζυῆ μου, ἀόκημ... Ἡ εὐγενικῇ καρδιά σας, καὶ τὰ ὅσα ὑποφέρατε γιὰ μένα—ὦ, τῶνοιασα καλὰ αὐτὸ —τόσους μῆνες ἐδῶ μέσα, μὲ ὑποχρεῶνουν νὰ σᾶς κάνω μιά ἐκμυστήρευσι... Ὁ δῆθεν Σαίντ-Τζαίμς εἶπε τὸ μονόκριβο ΠΑΙΔΙ μου!... Ἄχ, Θεὲ μου, πόσο εἶμαι δυστυχισμένος... Τί ἔκαμα, γιὰ νὰ μὲ τυραννίσῃς ἔτσι;... Ναι, ἀλλὰ ἀπὸ μικρὸς ἦταν ἔτσι... Βῆνασος, худαίος, βίαιος... Οὔτε συμβούλες, οὔτε ἀπειλές, οὔτε τιμαριές μπόρεσαν νὰ τὸν συμμορφώσουν... Μεθοῦσε, χαρτόπαιζε, ξενοχτοῦσε

μὲ ὑποπτες παρέες... Πρὸ τριῶν χρόνων, σ' ἕναν καυγᾶ ἐπάνω, σκότωσε ἕναν συνομιλήκο καὶ φίλο του, καὶ καταδικάστηκε σὲ 15 χρόνων φυλακῆ... Ἡ μητέρα του πέθανε ἀπ' τὸν καὶ μὸ της, κί' ἐγὼ λύγισα ἀπ' τὴ συμφορά... Πέρασι κατάρθωσε νὰ δραστηεῖται ἀπ' τὴ φυλακῆ, κί' ἦρθε σὲ μένα νὰ τὸν κρύψω... Αὐτὸ τὸ μοναχοπαίδι μοῦβενε περὶ στὸν κόμο... Μποροῦσε λοιπὸν ἢ πατρικῇ καρδίᾳ μου νὰ τὸ διώξῃ;... Τὸν ἔκρυψα... Τόσους μῆνες... Κανένας ὅμως δὲν σκέφτηκε ποτέ, ὅτι ὁ δάσκαλος Σαίντ-Τζαίμς κί' ὁ φονιάς Μὰι Κάρθον—ὁ γυῖός μου—ἦσαν τὸ ἴδιο πρόσωπο... Δὲν παρατηρήσατε ἀλλοῦτε, ὅτι δὲν ἔβγαive ποτέ του τὴν ἡμέρα ἔξω;... Εἶχε βραθεῖ ὅμως, φαίνεται, αὐτὸν τὸν καταναγκαστικὸ περιορισμό... Κί' ἀπὸ τὴν ἡμέρας μοῦ ζητοῦσε χρήματα, νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Αὐστραλία... Γιὰ τὸν χαμό του, δηλαδῆ, τὸν σίγουρο... Ἐρριουόμουν... Ἐπέμενε, σκυλοθρίζοντάς με... Καὶ πρὸ ὀλίγων ὥρων ἴσως καὶ νὰ μὲ σκότωνε ἀκόμα, ἀν δὲν ἐπεμθαίνατε ἱπποτικὰ ἔσεις... Κί' ἀσφαλῶς θὰ σκότωνε ἔσας, ἀν δὲν ἔφτανε ἐγκαιρῶς τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ νὰ σᾶς γλυτώσῃ ἀπ' τὰ χέρια του... Τί νάκανα περὶ, μιά ποὺ τὰ πράγματα πῆραν αὐτὴ τὴν τροπῆ;... Τοῦδωσα β,τι εἶχα καὶ δὲν εἶχα... καί... καὶ τώρα περὶ δὲν ἔχω παιδί... Ἡ θὰ τὸν ζουαπισῆ ἢ Ἀστυνομία, ἢ θὰ γίνῃ χειρότερος ἀπ' ὅτι ἦταν.

Οἱ λογοὶ τοῦ τὸν τράνταζαν. Τὸ ἀνέκφραστα ἀγαθὸ πρόσωπό του βράχκε ἀπ' τὰ δάκρυα, καὶ βουβός κί' ἐγὼ, δάκρυσα μαζί του...

ΟΙ Μ. ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥΣ ΠΩΣ ΕΡΕΘΙΖΑΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥΣ

Πολλοὶ ἀπ' τοὺς μεγάλους ἄνδρες χρησιμοποιοῦσαν διάφορα μέσα γιὰ νὰ δεῦνουν τὸ πνεῦμα τους καὶ νὰ ἐνισχύσουν τὸ κέφι τους γιὰ ἐργασία.

Ὁ φιλόσοφος Χότσε, π. χ., ἐπινε ἀκαταπαύστως κρῦο νερὸ ὅταν ἐργαζόταν στὴ συγγραφῆ ἔργων, τὰ ὅποια ἀπαιτοῦσαν μεγάλη κρίσι καὶ φαντασία.

Ὁ Νεύτων ἐκάπνιζε τὸ ἕνα τομποῦκι πάνω στὸ ἄλλο, ὅταν δυσκολευόταν καὶ δὲν μποροῦσε νὰ βρῆ τὴ λύσι καενὸς προβλήματος.

Ὁ Μ. Ναπολέων στίς κρίσιμες στιγμῆς τῆς ζωῆς του, ρουφούσε ταμπάκο.

Ὁ Ἄγγλος πολιτικὸς Πιτ προετοίμαζε τίς περιφήμες ἀγορευσεις του πίνοντας καφέ, τὸν ὅποιον ἔπινε μόνος του.

Ὁ Λόρδος Βύρων ἔγραψε τὰ καλύτερα ποιήματά του, πίνοντας κρασί, πάντα ὅμως ἀνακαταμένο μὲ νερὸ.

Ὁ Λόρδος Ἀσθουρ, λίγων ὥρα πριν ἀρχίσει κάθε ἀγόρευσι του, ἔβαζε ὑπαντισμὸς ἀπάνω στὸ στήθος του, τὸ ὅποιο προηγουμένως ἄλοιφε μὲ ἰώδιο.

Ὁ Λόρδος Ἐρσκημ κατὰπινε μεγάλες δόσεις ὀπίου. Ἐτσι μόνον μποροῦσε νὰ ἐμπνέεται τοὺς περιφήμους δικανικούς λόγους του. Κατὰ τὴν εἰκὴ μάλιστα τῆς βασιλισσας Κερλίνας, μετὰ τὴν τρωρὸ ὑπέροχη ἀγόρευσι του, ἔπεσε ἀνάσθησι στὴν ἀγκαλιά κάποιου συναδέλφου του.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Οὐάτλεϋ, δταν τὸν ἔπιανε πονοκέφαλος ἀπ' τὸ πολὺ διάβασμα, ἔπαιρνε τὸ πρῶτον καὶ καὶ ὀλόγυμος ὡς τὴ μέση κατέβαινε στὸν κρῖο του κί' ἔκοθε ζύλα! Αὐτὸ τὸ ἔκανε κί' ἔταν ἀκόμα ἐχθόνιζε! Ἐπειτα ἀπ' τὴ σκληρῇ αὐτῇ δσκηρῇ, πῆγανε καὶ κοίματαν κί' ἔστερα ἐπινοῦσε εὐδιάθετος, χωρίς νὰ ἀναθῆναται τὸν παραμικρὸ πονοκέφαλο.

—Ἀτιμε! οὐρλιαξέ ἔξαλλος. Ἀφῆσέ τον περὶ! Τοσκίσου ἀπὸ θυμῆσά!...

ΠΡΟΣΟΧΗ!..

ΜΟΝΟΝ τὸ «Μπουκέτο» ἀγοράζει εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰ τιμὰς παντὸς εἶδους παιδικὰ βιβλία καὶ βιβλιοθήκας ὀλοκληρῶς, φυλλάδια διάφορα, ἀκόμη δὲ καὶ σκόρπια φύλλα παλαιῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, Ἡμερολόγια, Καζακίαις, μὸ νόφυλλα, φωτογραφίας ἱστορικῶν προσώπων καὶ εἰκόνας διαφόρων. Ἀπευθυνθῆτε ἢ γράφατε: Περιοδικὸν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Ἀθήνας.